

בש"פ 67/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 67/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר שנייה לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ח' בשבט התשע"ד (09.01.14)

בשם המבקשת: עו"ד נ' פינקלשטיין

בשם המשיב: עו"ד ו' אסמר

החלטה

לפניי בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים מיום 7.1.2014, בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). ביום 5.1.2014 הוארך מעצר המשיב
עד לדיון שהתקיים ביום 9.1.2014 ולאחר הדיון הוארך המעצר עד למתן החלטה בבקשה.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין ואליומות בבנותיו הקטינות. בכתב האישום נאמר, כי

עמוד 1

בסמוך לשנת 2009 ביצע המשיב, תושב ענתא, מעשים מגונים בבתו הקטינה (ילידת שנת 1995; להלן: ש') בכך שמישש את חזה וצבט אותה באיבר מינה. נאמר גם, כי המשיב היכה את ש' במספר מקרים, וכי לפני תחילת שנת 2012 היכה המשיב את ש' ואת אחותה הקטינה (ילידת 1998, להלן: ר') באמצעות צינור גומי, מקל וחוטי חשמל. עוד נאמר בכתב האישום, כי בסמוך לתחילת שנת 2012 החל המשיב לבצע בר' עבירות מין. בתקופה זו נישק המשיב את ר' על פניה ועל צווארה ומישש את חזה. עוד נאמר, כי במספר רב של מקרים, בעודם בביתם, ביצע המשיב בר' עבירות אינוס. המשיב המשיך במעשיו אף כאשר ר' התלוננה על כאבים, ואף כיסה את פיה בידיו כאשר בקשה לצעוק בשל הכאב שגרם לה. נוסף על האמור, המשיב חשף את ר' לסרטים פורנוגרפיים. נאמר, כי האירועים המתוארים פסקו כאשר ר' שתפה את אחותה ש' במעשיו של המשיב. ש' פנתה לאם, וכך הובאה ר' לבדיקה בבית חולים. כאשר הדבר נודע למשיב הוא נטל, בלי שניתנה לו רשות, את תעודת הזהות של אחינו, ועמה נכנס לישראל אף שלא היה בידיו אישור להיכנס לישראל.

נוכח האמור לעיל, בכתב האישום יוחסו למשיב מספר עבירות אינוס של בת משפחה, ריבוי עבירות של מעשים מגונים במשפחה ועבירות של תקיפת קטין בידי אחראי. כן מיוחסות למשיב עבירות של הדחה בחקירה, התחזות לאדם אחר וכניסה לישראל שלא כחוק.

הליכי המעצר

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה בתיק, אך טען כי ראיות אלה הן בעוצמה נמוכה ואינן מצדיקות את הותרתו במעצר. עוד טען המשיב לפגיעה בזכויותיו החוקתיות בשל כך שלא הועמד על זכותו להיוועץ בעורך דין עובר לחקירתו במשטרה ובשל כך שהחקירות נערכו ללא מתורגמן.

3. בהחלטתו מיום 23.1.2013 קיבל בית המשפט (כב' השופט ר' יונגרד) את הבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בית המשפט דחה את טענות המשיב באשר לעוצמת הראיות לכאורה, בקבעו כי "לבד מעדויותיהן הסדורות של שתי המתלוננות קיימים חיזוקים נוספים לעדויות". בין היתר, הזכיר בית המשפט את תשובותיו המחשידות של המשיב בחקירותיו וכן את הסתירות בין תשובותיו - כך, למשל, נאמר כי בחקירתו הראשונה טען המשיב כי ייתכן שהמתלוננות ראו את איבר מינו, אך בהמשך שלל אפשרות כזו. כן הזכיר בית המשפט את הבדיקה הרפואית שנערכה ל-ר' שבה נאמר, כי ממצאי הבדיקה מתיישבים עם תלונתה ואינם שוללים אותה, וכי הגורמים הרפואיים שטיפלו בר' בסמוך לאחר התלונה תיארו אותה כ"שקטה ועצובה" או כמי שנראית מדוכאת. לבסוף נאמר, כי גם אם נמצאו סתירות בעדויות המתלוננות הרי שבשלב זה די בכך שאין מדובר בסתירות מהותיות או בפרכות גלויות כדי לקבוע שדי בחומר הראיות המתואר כדי לקבוע כי בתיק קיימות ראיות לכאורה.

לעניין מחדלי החקירה להם טען העותר נקבע, כי אין בטענות אלה כדי להביא לשחרורו לחלופת מעצר. בכל הנוגע לפגיעה בזכות ההיוועצות נפסק, כי מחומר החקירה עולה, כי בפתח חקירתו הראשונה הובהרה למשיב זכותו להיוועץ בעורך דין וכי הוא אף נועץ בעורך דין לפני חקירתו השנייה. באשר לטענות המשיב להיעדר מתורגמן בחקירותיו קבע בית המשפט כי אכן מדובר "בפגיעה שאין להקל בה ראש, אלא שעל פני הדברים לא מדובר בפגיעה קשה, ובוודאי

שלא בפגיעה הזזה לזו של הפגיעה בזכות היועצות". עוד נאמר בהקשר זה, כי על-פי הפסיקה אין לבחון את הפגיעה הנטענת בזכויותיו של עצור לבדה אלא יש לשקול פגיעה זו אל מול אינטרסים ושיקולים אחרים כגון הגנה על שלום הציבור ושלומם של קרבנות העבירה, וכי בענייננו, איזון זה מטה את הכף לעבר הותרת המשיב במעצר. לבסוף עמד בית המשפט על כך שהעבירות המיוחסות למשיב מקימות חשש ממשי וטבוע לשיבוש הליכי משפט ולפגיעה באינטרס הציבורי ובשלומן של המתלוננות. בית המשפט קבע, כי, בנסיבות, אין מקום לתסקיר מעצר בעניינו של המשיב, בין היתר, בשל העובדה שהמשיב הוא תושב שטחים ולכן מתעורר בעניינו חשש להימלטות מן הדין, חשש המתעצם לנוכח חומרת העבירות המיוחסות לו והעונש הקבוע בצדן.

4. ביום 16.9.2013, ומשטרם הסתיימו ההליכים בעניינו, הוארך מעצרו של המשיב בהסכמתו בתשעים ימים (החלטת השופט נ' הנדל בבש"פ 6286/13).

השתלשלות העניינים בתיק העיקרי

5. לאחר עיכובים בתחילת המשפט שנגרמו כתוצאה מהסדרת יצוגו של המשיב, הוגשה ביום 22.4.2013 תשובה לכתב האישום. ביום 4.12.2013 הסתיימה פרשת התביעה, והחלה שמיעת עדותו של המשיב. ביום 30.12.2013 הסתיימה שמיעת עדותו של המשיב, ובתיק קבועים עתה שלושה מועדי דיון נוספים (13.1.2014, 20.1.2014 ו-3.2.2014).

הבקשה

6. בבקשה נטען, כי אין מקום לשחררו של המשיב, זאת נוכח המסוכנות הנשקפת ממנו, הנלמדת הן מטיב המעשים המיוחסים לו, הן מנסיבות ביצועם. המבקשת מזכירה, כי בהחלטה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים עמד בית המשפט המחוזי על החשש המתעורר בנסיבות המקרה לשיבוש הליכי משפט, לפגיעה באינטרס הציבורי ובשלום המתלוננות ולהימלטות מאימת הדין. לשיטת המשיבה, משפטו של המשיב מתקדם בקצב ראוי.

7. בא-כוחו של המשיב טען בדיון בבקשה כי מדובר בעלילת שווא נוראה שהעלילה עליו אחת משתי נשותיו, תוך הדחת הבנות המתלוננות למסור עדות שקר. לדבריו, שמיעת המשפט לא תסתיים בשלושת ימי הדיונים הקבועים עתה. הוסבר, כי בדעת ההגנה לזמן עדים אחדים, ובהם עד מומחה בגניקולוגיה שיגיב לראיות התביעה באשר לבדיקתה של ר' ועד ששמע את אם המתלוננות מדיחה אותן לשקר במשפט. הסנגור הציע חלופת מעצר בבית קרוב משפחה של המשיב בישוב הישראלי עין-רפה והציע שיוגש תסקיר מעצר לבחינת החלופה, לאחר שבהחלטה שהורתה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים נשלל הצורך בקבלת תסקיר מעצר. עוד הלין בא-כוח המשיב על כך שהבקשה דנא הוגשה רק ארבעה ימים לפני מועד תום המעצר.

דיון והכרעה

8. בהחלטה זו, שעניינה בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נקודת המוצא היא קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר. ככל שהמשיב סבור שחל שינוי ראייתי המחזק את טענתו לפיה מדובר בעלילה, דרכו היא הגשת בקשה לעיון חוזר. כפי שנקבע בהחלטת השופט וינוגרד אשר הורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים, שחרור המשיב לחלופת מעצר מקים חשש לשלום המתלוננות ולהימלטות מהדין. לעניין אחרון זה יצוין, כי כפי שעולה מכתב האישום, המשיב אינו רשאי לשהות בתחום המדינה, אם כי לטענת התביעה העבירות נעברו בשטח הנתון לריבונות ישראלית. עניין זה, שייבחן בתיק העיקרי, מצביע לכל הפחות על הזיקה ההדוקה שיש למשיב עם תחום האזור ומגביר את החשש מפני הימלטות.

השאלה הנוספת אותה יש לבחון בגדר הבקשה דנא היא, האם העובדה שמשפטו של המשיב לא הסתיים, והמבקשת נזקקת לבקשה שנייה להארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, אין פירושה שנקודת האיזון נעה לעבר מתן משקל עודף לזכות המשיב לחרות בטרם נקבעה אשמתו. אכן, בשלבי ההתחלתיים של ההליך נגרמו עיכובים בשל הקושי בהסדרת ייצוגו של המשיב. ואולם, התשובה לאישום ניתנה עוד באפריל 2013 ונוכח היקף העדויות יתכן שניתן היה לקדם את סיום המשפט בקצב מהיר יותר. אלא שכיוון שבמהלך החודש הקרוב אמורים להתקיים שלושה דיוני הוכחות והמשיב כבר העיד, יש לקוות, שעל אף הערכת הסנגור, ניתן יהיה לסיים את שמיעת פרשת ההגנה באותם מועדים. מדובר, אם כן, בשלבי האחרונים של ההליך, ובהתחשב בצפי לסיומו הנראה לעין ובשיקולים כבדי המשקל שהביאו מלכתחילה למעצרו של המשיב, לא ראיתי לנכון לקדם מהלך שאמור להביא לשחרור לחלופת מעצר. עם זאת, ומבלי לטעת מסמרות, נדמה כי אם תתבדה התקווה לסיום ההליך בתקופת הארכה המתבקשת עתה, עשויה נקודת האיזון להשתנות.

9. הבקשה מתקבלת ואני מורה על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים יום מיום 7.1.2014 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 16822-01-13 בבית המשפט המחוזי בירושלים.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ד (12.1.2014).

שׁוֹפֵט